

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové, soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové a soudce Josefa Straky ve věci

žalobce: **Bc. M. H.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

takto:

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce podal ke Krajskému soudu v Praze žalobu, kterou nadepsal „*žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu – sdělení KÚSK č.j. 122021/2024/KÚSK*“, přičemž odkázal na § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen (dále „s. ř. s.“). Uvedl, že touto žalobou napadá sdělení žalovaného ze dne 13. 9. 2024, č. j. 122021/2024/KUSK, sp. zn. SZ_097224/2024/KUSK (dále též „napadené sdělení“), které mu bylo doručeno dne 17. 9. 2024.
2. V napadeném sdělení, které žalobce připojil k žalobě, žalovaný žalobci sdělil, že dne 19. 7. 2024 obdržel jeho stížnost na „*klinickou psycholožku Mgr. I. K., OSPOD X*“ podle § 93 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), v níž žalobce vyjádřil podezření, že mohlo dojít ke spáchání přestupku podle § 117 odst. 3 písm. g) zákona o zdravotních službách, neboť mu Mgr. K. neumožnila nahlédnout do zdravotnické dokumentace jeho syna. Žalovaný žalobce upozornil, že Mgr. K. nemá oprávnění k poskytování zdravotních služeb a není vedena ani v Národním registru poskytovatelů zdravotních služeb. Dne 31. 7. 2024 žalovaný obdržel stížnost žalobce podle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), v níž žalobce uvedl, že z rozsudku Okresního soudu v Mělníku č. j. 42 P 505/2012-2271 vyplývá, že Mgr. K. posuzovala zdravotní stav jeho syna ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) bodu 5 zákona o zdravotních službách, a tedy poskytovala zdravotní služby. Téhož dne žalovaný obdržel žalobcův podnět upozorňující na možnost neoprávněného poskytování zdravotních služeb. Žalovaný napadeným sdělením žalobce informoval, že shledal, že Mgr. K. se přestupku podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách nedopustila, neboť není poskytovatelem zdravotních služeb.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Oznámení žalobce tedy dle žalovaného neodůvodňovalo zahájení řízení proti Mgr. K., a proto byla věc podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), usnesením ze dne 11. 9. 2024, č. j. 120913/2024/KUSK, odložena. Žalovaný dále uvedl, že jelikož Mgr. K. není poskytovatelem zdravotních služeb, nevede zdravotnickou dokumentaci a nemohla se dopustit přestupku podle § 117 odst. 3 písm. g) zákona o zdravotních službách. Vzhledem k tomu také není možné prošetřit její postup prostřednictvím stížnosti podle § 93 zákona o zdravotních službách.

3. Žalobce v úvodu žaloby uvedl, že je presumovanou obětí přestupku proti zdravotním službám podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách, jehož se měla dopustit Mgr. I. K. tím, že jako podnikající fyzická osoba posuzovala zdravotní stav ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) bodu 5. zákona o zdravotních službách (konkrétně podle rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 42 P 502/2012-2271, o žalobci jakožto o otci nezletilého dítěte napsala: *„Pokud se chování otce neupraví, jeví se současný rozsah styku otce s nezletilým jako ohrožující psychické zdraví nezletilého“*), aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky dle § 12 odst. 3 písm. d) zákona o zdravotních službách a § 22 odst. 4 zákona č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních). Tím měla Mgr. K. dle žalobce mařit spravedlnost a nepřípustně ovlivňovat dokazování v opatrovnickém řízení ve smyslu § 347a odst. 1 trestního zákoníku. Žalobci tím způsobila zamezení styku s jeho nezletilým dítětem od 23. 9. 2020 do současnosti a zničení jeho rodiny.
4. Žalobce spatřuje nezákonnost napadeného sdělení v tom, že žalovaný chybně tvrdil, že pachatelem přestupku podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách může být pouze poskytovatel zdravotních služeb. S tím žalobce nesouhlasí a namítá, že pachatelem přestupku může být jakákoli právnická či podnikající fyzická osoba, nikoli pouze poskytovatel zdravotních služeb.
5. Žalobce na základě výše uvedené argumentace žádal, aby soud zakázal žalovanému *pokračovat v protiprávním jednání spočívajícím v neprovedení žádného opatření - odložení věci, nebo postoupení věci jinému orgánu, anebo zahájení řízení o přestupku - ve vztahu k oznámení přestupku nebo jiného podnětu k zahájení řízení, které nelze zahájit jinak než z úřední povinnosti, učiněného žalobcem u žalovaného ve dnech 18. 7. 2024 až 19. 7. 2024, 31. 7. 2024 a 31. 7. 2024 pod sp. zn. SZ_097224/2024/KUSK a sp. zn. SZ_102982/2024/KUSK.*
6. Z listin připojených k žalobě vyplývá, že jsou zde míněny podněty v těchto podáních: *Stížnosti na prý klinickou psycholožku Mgr. I. K., OSPOD X, podle § 93 odst. 2 zákona o zdravotních službách* podané e-mailem dne 18. 7. 2024 a potvrzené dne 19. 7. 2024, v níž si žalobce stěžoval, že mu Mgr. K. neumožnila nahlédnout do zdravotnické dokumentace syna; *Stížnosti proti postupu správního orgánu (§ 175 správního řádu)* ze dne 31. 7. 2024, v níž žalobce uvedl, že z rozsudku Okresního soudu v Mělníku č. j. 42 P 502/2012-2271 vyplývá, že Mgr. K. posuzovala zdravotní stav ve smyslu § 2 odst. 4 písm. a) bodu 5 zákona o zdravotních službách, a poskytovala tedy zdravotní služby; a *Podnětu k šetření ve věci možného neoprávněného poskytování zdravotních služeb* ze dne 31. 7. 2024.
7. Soudu je z předchozí rozhodovací činnosti známo, že žalobce napadl výše uvedené sdělení u zdejšího soudu žalobou označenou jako žaloba na ochranu před nečinností správního

orgánu s odkazem na § 79 a násl. s. ř. s., v níž argumentoval shodně jako v bodech 3 a 4 tohoto usnesení, a žádal, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o podnětu žalobce k šetření ve věci možného neoprávněného poskytování zdravotních služeb evidovaného pod sp. zn. 097224/2024/KUSK.

8. Zdejší soud usnesením ze dne 30. 10. 2024, č. j. 51 A 59/2024-6, žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Konstatoval, že byť žalobce žalobu označil jako žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, další části žaloby tomuto žalobnímu typu neodpovídají. Vyložil, že bez ohledu na zvolený žalobní typ je z podání zřejmé, že podstatou žaloby je nesouhlas žalobce s obsahem sdělení žalovaného ze dne 13. 9. 2024, které konstatuje, že se Mgr. K. nedopustila přestupku podle zákona o zdravotních službách. Poškozený ani jiné osoby se však nemohou domáhat zahájení přestupkového řízení proti podezřelému z přestupku. Poukázal na odst. 84 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS (dále jen „rozsudek č. j. 6 As 108/2019-39“) a tam citovanou judikaturu, z níž vyplývá, že třetí osoba může sice učinit podnět k zahájení přestupkového řízení jiné osoby pro podezření ze spáchání přestupku, tím však její oprávnění končí, neboť jí zákon nepřiznává subjektivní právo, aby přestupkové řízení bylo skutečně zahájeno a aby došlo k uznání viny jiného subjektu. Dodal, že žalobce netvrdil, že by nebyl vyrozuměn o tom, že žalovaný neshledal důvody pro zahájení přestupkového řízení, naopak s obsahem sdělení polemizoval a přiložil jej k žalobě. Nelze tedy uvažovat ani o případném využití zásahové žaloby postavené na tvrzení, že žalobce jakožto oznamovatel přestupku nebyl vyrozuměn o učiněném opatření (jako ve věci řešené rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 48 A 82/2016-22). Krajský soud v Praze uzavřel, že sdělení ze dne 13. 9. 2024 nepředstavuje rozhodnutí, nečinnost, zásah nebo jiný úkon orgánu veřejné moci žalovatelný ve správním soudnictví. Pokud žalobce z pozice tvrzeného poškozeného polemizuje se správností závěrů žalovaného učiněných v tomto sdělení stran přestupkové odpovědnosti Mgr. K. a domáhá se jejich přehodnocení, jde o žalobu podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
9. Vzhledem k tomu, že žalobce v této věci na základě téměř shodné žalobní argumentace brojí proti témuž sdělení žalovaného, neshledal soud důvod se od závěrů vyslovených v usnesení č. j. 51 A 59/2024-6 odchýlit.
10. Ačkoli žalobce nyní žalobu označil jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. a upravil formulaci návrhu výroku rozsudku, z jejího obsahu je zřejmé, že podstatou žalobní argumentace je nadále nesouhlas žalobce se závěrem žalovaného vysloveným v napadeném sdělení, podle něhož se Mgr. K. nedopustila přestupku podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách (poskytování zdravotních služeb v rozporu s § 11 odst. 2 bez oprávnění k poskytování zdravotních služeb). Žalobce v žalobě výslovně uvedl, že napadá sdělení žalovaného, které považuje za nezákonné z důvodů předestřených v žalobě, a totiž že žalovaný dle žalobce chybně shledal, že přestupku se může dopustit pouze poskytovatel zdravotních služeb, s čímž žalobce nesouhlasí. Svou žalobní legitimaci žalobce dovozuje z toho, že se považuje za oběť přestupku Mgr. K., jejímž jednáním bylo dle žalobce ovlivněno opatrovnické řízení a došlo k zamezení jeho styku se synem. Z obsahu žaloby je patrné, že žalobce spatřuje nezákonný zásah, proti němuž brojí, v napadeném sdělení, jímž ho žalovaný informoval, že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, neboť dle žalobce žalovaným uvedený důvod neobstojí. Jak připomněl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 6 As 108/2019-39, posouzení viny a případné uložení

sankce v rámci správního trestání se odehrává výlučně ve vztahu státu a obviněného. Poškozený či jiné osoby odlišné od obviněného sice mohou učinit podnět k zahájení přestupkového řízení pro podezření ze spáchání přestupku, tím však jejich oprávnění končí, neboť jim zákon nepřiznává subjektivní právo domáhat se zahájení přestupkového řízení (dříve též řízení o správním deliktu) s jiným subjektem nebo požadovat uznání jeho viny. Tyto osoby tak nejsou ani aktivně procesně legitimovány k žalobě proti usnesení o odložení věci dle § 76 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2024, č. j. 5 As 189/2023-32). Žalobce by tak mohl být myslitelně dotčen na právech, pokud by vůbec nebyl vyrozuměn o tom, jak bylo s jeho podnětem naloženo, nikoli však sdělením, že na základě jeho podnětu správní orgán neshledal důvod k zahájení řízení, a proto věc usnesením odložil. I pokud by totiž správní orgán dospěl v tomto ohledu k chybnému závěru, nemůže tím být žalobce dotčen na svých veřejných subjektivních právech, neboť mu nesvědčí veřejné subjektivní právo na zahájení řízení o přestupku s jiným subjektem ani právo požadovat uznání jeho viny. Napadené sdělení, jímž byl žalobce žalovaným vyrozuměn o tom, že se Mgr. K. dle názoru žalovaného nedopustila přestupku podle zákona o zdravotních službách, a proto žalovaný nezahájil řízení a věc odložil, tak pojmově nemůže představovat nezákonný zásah, kterým by mohl být žalobce myslitelně zkrácen na svých právech.

11. Jak uvedl zdejší soud již v usnesení č. j. 51 A 59/2024-6, pokud žalobce tvrdí, že následkem přestupkového jednání Mgr. K. došlo k vydání rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 2. 7. 2020, č. j. 42 P 502/2012-2271, který ze závěrů Mgr. K. vycházel, v důsledku čehož mu bylo zamezeno ve styku s jeho dítětem, mohl se v daném soudním (opatrovnickém) řízení bránit odvoláním, případně dalšími opravnými prostředky. To také učinil, jak plyne z usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2021, sp. zn. II. ÚS 1193/21, jímž byla jeho ústavní stížnost směřující proti zmíněnému rozsudku opatrovnického soudu a rozsudku odvolacího soudu odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost. Pokud se žalobce domnívá, že byl spáchán trestný čin, mohl podat trestní oznámení, aby věc prověřily k tomu příslušné orgány činné v trestním řízení.
12. Soud nepřehlédl, že žalobce v reakci na usnesení č. j. 51 A 59/2024-6 v žalobě zmínil, že nebyl vyrozuměn o tom, že žalovaný neshledal důvody pro zahájení přestupkového řízení, s tím, že *nejde jen o polemiku*, jak uvedl zdejší soud v uvedeném usnesení, *protože deformace či zkreslení vstupních dat se za polemiku nepovažuje*. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce sám v úvodu žaloby uvedl, že mu bylo dne 17. 9. 2024 doručeno napadené sdělení žalovaného, které připojil k žalobě, v němž byl vyrozuměn o tom, že Mgr. K. se podle žalovaného nedopustila přestupku podle dle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách, neboť není poskytovatelem zdravotních služeb, a proto oznámení žalobce ohledně možného neoprávněného poskytování zdravotních služeb neodůvodňuje zahájit správní řízení proti Mgr. K. a věc byla odložena usnesením ze dne 11. 9. 2024 podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Toto sdělení pak žalobce v žalobě označil za nezákonný zásah, neboť nesouhlasil s důvody, pro které se dle žalovaného Mgr. K. přestupku nedopustila. Z obsahu žaloby, v níž žalobce brojí proti závěru žalovaného v napadeném sdělení, a z listin připojených k žalobě je tedy zjevné, že žalobce byl žalovaným vyrozuměn o tom, že neshledal důvody pro zahájení přestupkového řízení. Podstatou žalobní argumentace je stejně jako ve věci vedené pod sp. zn. 51 A 59/2024 nesouhlas žalobce se závěry žalovaného vyslovenými v napadeném sdělení, podle nichž se Mgr. K. nemohla dopustit přestupku podle § 115 odst. 1 písm. a) zákona o zdravotních službách.

13. Žalobce sice převzal formulaci návrhu výroku z rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 48 A 82/2016-22, na který poukázal zdejší soud v usnesení č. j. 51 A 59/2024-6, návrh výroku však nekoresponduje s obsahem žalobní argumentace a označením zásahu. Žalobce totiž v žalobě netvrdí, že by v reakci na jeho podnět (oznámení) nebylo správním orgánem učiněno žádné z vymezených opatření, ale vyjadřuje nesouhlas s důvodem uvedeným v napadeném sdělení, pro který žalovaný nepřikročil k zahájení řízení vůči Mgr. K. z moci úřední a věc odložil. Jak bylo výše uvedeno, žalobce výslovně za úkon správního orgánu, proti němuž směřuje žaloba, označil napadené sdělení. Tvrzení o zásahu do své právní sféry spojil pouze s tím, že je obětí tvrzeného přestupkového jednání Mgr. K., které mělo ovlivnit výsledek opatrovníckého řízení. Za této situace soud v kontextu celkového obsahu žaloby a připojeného napadeného sdělení vnímá návrh výroku pouze jako účelovou snahu žalobce znovu se pokusit iniciovat přezkum zákonnosti žalovaným zvoleného postupu a důvodů pro nezahájení řízení. Ačkoli tedy žalobce v nynější věci vznesl jiný žalobní petit, a není zde tedy překážka věci rozsouzené, ve své podstatě se obdobně jako ve věci vedené po sp. zn. 51 A 59/2024 snaží domoci zahájení přestupkového řízení, resp. přezkumu zákonnosti důvodu, pro který nebylo žalovaným zahájeno. Jak ovšem vysvětlil zdejší soud v usnesení č. j. 51 A 59/2024-6, žalobce se nemůže úspěšně domáhat přehodnocení přijatých závěrů správního orgánu ohledně možné přestupkové odpovědnosti jiné osoby. Způsobem vyřízení podnětu, o němž byl žalobce informován napadeným sdělením, žalobce nemůže být myslitelně dotčen na právech. Podatel podnětu má pouze právo být vyrozuměn o tom, jak bylo s jeho podnětem naloženo, nemá však nárok na určitý obsah vyrozumění či přijetí konkrétního opatření. Pokud se tedy žalobce znovu z pozice tvrzeného poškozeného domáhá přezkumu napadeného sdělení a v něm učiněných závěrů žalovaného stran přestupkové odpovědnosti Mgr. K., chybí zde podmínka řízení spočívající v myslitelném tvrzení o nezákonném zásahu do žalobcových veřejných subjektivních práv, a je tedy dán důvod odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2024, č. j. 7 As 72/2024-24, ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 As 394/2020-53, č. 4186/2021 Sb. NSS a bod 115 rozsudku č. j. 6 As 108/2019-39). Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 285/2016-86, č. 3563/2017 Sb. NSS, postup při šetření podnětu k zahájení řízení dle § 42 správního řádu a sdělení o výsledku šetření jsou úkony správního orgánu, které mohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s., jen pokud zasahují do práv oznamovatele. V tomto případě je zjevné, že napadeným sdělením o tom, že žalovaný neshledal důvod k zahájení přestupkového řízení proti Mgr. K., nemohl být žalobce přímo zkrácen na svých právech, a nemůže se tedy jednat o nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Soud proto žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S ohledem na nedostatek procesní legitimace jde současně o žalobu podanou osobou k tomu zjevně neoprávněnou [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].
14. Soud nevyzýval žalobce k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s., byť zde byl rozpor mezi obsahem žaloby a návrhem výroku, neboť dle názoru soudu bylo z žaloby a připojených listin dostatečně patrné, že žalobce materiálně usiloval o přezkum důvodu, jímž žalovaný v napadeném sdělení odůvodnil nezahájení přestupkového řízení vůči Mgr. K., na které ovšem nemá právní nárok, nikoli o učinění jakéhokoli opatření (tedy např. odložení věci, o kterém byl sdělením informován). Rozhodující přitom je, co žalobce svým podáním po obsahové stránce sleduje. Žalobce na základě usnesení č. j. 51 A 59/2024-6 věděl, že má právo pouze na vyřízení podnětu k zahájení přestupkového řízení, v podané žalobě však znovu brojil proti sdělení žalovaného a důvodu, pro který žalovaný nezahájil přestupkové

řízení. Pouze formálně upravil petit tak, aby vyhověl judikatuře zmíněné ve výše uvedeném usnesení, žalobní argumentaci tomu však nepřizpůsobil. Nadto ve vztahu k nevyrozumění žalobce, resp. neprovedení žádného opatření, je zde dán zjevný nedostatek věcné legitimace, který lze seznat již na základě obsahu žaloby a listin k ní přiložených, z nichž vyplývá, že žalobce byl žalovaným (napadeným sdělením) vyrozuměn o tom, že žalovaný neshledal důvod pro zahájení přestupkového řízení, a proto věc odložil. I pokud by tedy žaloba směřovala (též) proti nevyrozumění žalobce či neprovedení žádného opatření žalovaným, byl by dán důvod pro její odmítnutí podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

15. Soud stejně jako v usnesení č. j. 51 A 59/2024-6 dodává, že žalobou ke správnímu soudu se nelze domoci ani přezkoumání vyřízení stížnosti podle § 93 a násl. zákona o zdravotních službách a podle § 175 správního řádu, neboť samotným vyřízením stížnosti nemůže dojít k zásahu do subjektivních práv žalobce (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2014, č. j. 2 As 41/2014-47, odst. 11, ze dne 19. 7. 2022, č. j. 10 As 387/2021-98, odst. 26, ze dne 22. 12. 2020, č. j. 4 As 232/2020-63, a usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3939/18).
16. Z důvodu odmítnutí žaloby soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. (výrok II).
17. O žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků soud nerozhodoval, neboť žalobu odmítl, aniž by byl vybrán soudní poplatek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 2 As 160/2012-9).

Poučení :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2024

Lenka Oulíková, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

předsedkyně senátu